

X **cicle de**
cinema
catala
sabadell

Del 20 d'octubre al 17 de novembre de 2009

PRESENTACIÓ//

El Cicle de Cinema Català va néixer ja fa 10 anys com una iniciativa del Consorci per a la Normalització Lingüística de Sabadell. Durant aquests anys molts dels protagonistes d'aquest cinema, com productors, directors, crítics, actors, guionistes i altres professionals, han passat per Sabadell, on han presentat la seva feina i han reflexionat sobre la situació del cinema català.

Coincidint amb aquesta desena edició, l'Ajuntament de Sabadell, que col·laborava en la realització del cicle des de l'inici, s'ha fet càrrec de l'organització.

En el programa que presentemenguany -dissenyat i coordinat per Cineclub Sabadell-, s'ha volgut posar l'accent en el paper fonamental dels sistemes de producció del cinema català als darrers anys, els quals són indissociables del resultat final dels films i, per tant, són també el suport que permet als autors transmetre la seva manera d'entendre el cinema i allò que volen dir a través seu.

Les propostes de l'última generació de directores i directors catalans fan possible una selecció que, a més d'oferir-nos un estimulant recorregut per un cinema fresc i innovador (tant des del punt de vista temàtic com estilístic), contribueixen a reflexionar sobre els processos de producció i a aclarir de quina manera idees i mitjans s'han condicionat mútuament, des del ressorgiment del cinema català a les acaballes del franquisme (amb l'aparició de l'escola de Barcelona, al final dels seixanta i amb la creació de l'ICC -Institut del Cinema Català-, una productora audiovisual nascuda el 1975 "amb el propòsit de treballar per a la promoció i potenciació del cinema català i el desenvolupament de la indústria").

També s'ha volgut considerar la proximitat entre el nou documental català i algunes produccions catalanes de la transició (encapçalades per Joaquim Jordà) i l'interès que han demostrat els joves per la recuperació del cinema d'autor (amb ressons llunyans de la Nouvelle Vague), més enllà del punt de vista ideològic o formal, com a resultat de la implicació en la producció de les universitats i les escoles de cinema sorgides a finals dels vuitanta.

Alicia a l'Espanya de les meravelles (1978), de Jordi Feliu, obre el X Cicle de Cinema Català. Aquesta faula sobre la transició estarà precedida per una presentació de Lluís Bonet, el qual qualifica el cinema d'aquest realitzador, estretament vinculat a l'esmentat Institut del Cinema Català (entitat de la qual ha estat president) com "un cinema que sumava la renovació estilística a la dissidència ideològica". El cicle comença, doncs, amb un autor de referència.

Les sessions 2, 3, 5 i 6 corresponen a films molt recents (tots s'han estrenat el 2008 o el 2009), dirigits per directores i directors (cal remarcar la paritat com una característica de les noves produccions) molt joves. Estem parlant d'un cinema d'autor sorgit a les escoles de cinema catalanes i realitzat majoritàriament en vídeo d'alta definició o, fins i tot, en Betacam. Són segones o terceres produccions realitzades amb el suport de petites productores catalanes que han apostat per aquests nous valors, els quals, després d'haver presentat els seus primers curts en festivals europeus com el de Locarno o d'haver estat inclosos en cicles especials, com el de cinema català de Tànger, han obtingut ressò fora del nostre país. Això suposa també que estiguin en el punt de mira de les distribuïdores més potents que es mouen en l'àmbit de l'estat espanyol. De fet, s'ha creat una gran expectativa després del reconeixement internacional de realitzadors com José Luís Guerín, Isaki Lacuesta, Marc Recha o Mercedes Álvarez. Els títols a què ens referim són **Tres dies amb la família** (2009) de Mar Coll, **Nedar** (2008) de Carla Subirana, **El somni** (2008) de Christophe Farnarier i **Terra habitada** (2008), d'Anna Sanmartí.

L'equador del cicle (sessió 4) està dedicat a la projecció de primeres obres d'autors desconeguts. Es tracta d'un paquet de curts i migmetratges realitzats per alumnes de la UPF (del màster de Documental) i de l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya de la Universitat de Barcelona), escoles d'on han sortit la majoria de realitzadors de l'anomenat "nou cinema català". Reflexionarem sobre aquestes darreres produccions amb una ponència d'Eulàlia Iglesias titulada "Planters i tendències, les escoles de Cinema de Catalunya".

La sessió 7 la protagonitzarà **Màscares** (2008), darrera pel·lícula d'Elisabet Cabeza i Esteve Rimbau. Aquests dos directors, que ja havien codirigit **La doble vida del faquir** l'any 2005, són un cas atípic dins del panorama de nous realitzadors, perquè provenen del periodisme i la crítica cinematogràfica. **Màscares** arranca amb la darrera representació de "La cabra" i segueix tot el procés de preparació i assajos de la següent obra interpretada per Josep Maria Pou en el paper d'Orson Welles. Els directors ens acompanyaran en aquesta sessió de cloenda.

Altres directors contribuiran també a reflexionar sobre les pel·lícules amb presentacions o col·loquis, tal com mostra la graella del programa. Al web www.xccat.webnode.com podreu disposar de tota la informació addicional i d'un fòrum on intercanviar opinions (també hi trobareu un enllaç a aquest web a les pàgines de l'Ajuntament de Sabadell: www.sabadell.cat i de Cineclub Sabadell: www.cineclubsabardell.org).

CATALUNYA A TRAVÉS DE L'OBJECTIU: UNA APROXIMACIÓ AL CINEMA CATALÀ

Ja queden ben lluny els inicis del cinema a Catalunya. Tot i així, el cinema català és, encara ara (i esperem que això no cessi), font de creació i reflexió, així com també motiu de debat. No sempre ha estat així, ja que, fent un repàs panoràmic de la història del nostre cinema, es poden apreciar alts i baixos en la producció cinematogràfica, que estan condicionats pel context històric, polític i econòmic.

Catalunya destaca, en l'època del cinema mut, per ser la fundadora de l'experiència cinematogràfica a la península. Cineastes com Fructuós Gelabert, Albert Marro o Ricardo de Baños consten com els pioners del cinema, amb les productores Films Barcelona i Hispano Films. Aquestes experiències són també vehicle de difusió de la cultura catalana (com a mínim en el camp literari), amb films com *Terra Baixa* (1907) o *Don Joan de Serrallonga* (1910).

A l'esplendor dels primers anys, quan Barcelona és la capital del cinema espanyol, li succeeix un trasbals amb l'arribada del so, seguit de la Segona República i el franquisme, uns fets que suposen una davallada cada cop més pronunciada de les possibilitats de la indústria del cinema a Catalunya i, sobretot, en català. Si bé el so afecta el cinema mundial amb tot un reajustament del cinema com a tal, a Catalunya s'afegeix el fet lingüístic, que implica també un conjunt de decisions polítiques i econòmiques a les quals el cinema mut no es va haver d'enfrontar mai.

En començar el règim republicà, ens trobem amb un govern que no protegeix el cinema de manera especial, justament en el moment en què augmenten els costos a causa de la implantació del sonor i de l'adequació de les sales. Més endavant, immediatament després de l'entrada a Barcelona de les tropes franquistes, el cinema català és completament confiscat i desmantellat, de manera que comença la llarga època de repressió en què el cinema català ha de reactivar-se amb grans dificultats i esquivar l'ombra de la censura. No és fins a la transició que el cinema a Catalunya es torna a trobar amb la il·lusió i la llibertat per poder expressar-se en la llengua escollida i també per avançar cap a una normalització temàtica; això es duu a terme per mitjà de films compromesos que van tenir molt d'èxit, com van ser *La ciutat cremada* (1976), d'Antoni Ribas, o *Alicia en la España de las maravillas* (1978), de Jordi Feliu.

Ara ens trobem en un moment molt prometedor per al cinema català, tot i que el món sencer tem la globalització del cinema (o, en aquest cas, més aviat l'americanització) amb les pressions mercantils per part del món de l'entertainment. És un moment de canvi en molts sentits, i Catalunya es troba en una posició favorable quant a l'interès que el públic demostra pel cinema, amb una de les aflluències les més altes d'Europa. També és un moment favorable per a les iniciatives que aposten pel cinema,

com són els espais per a una formació competent (a tall d'il·lustració podem esmentar l'ESCAC, o la Universitat Pompeu Fabra amb un màster de Documental de Creació), i també els espais de reconeixement i difusió del cinema català (tasca que proposa, per exemple, la recentment fundada Acadèmia del Cinema Català).

Alicia en la España de las maravillas (1978)

Un altre aspecte del panorama actual que val la pena destacar i que afecta també el cinema, és la constant revisió de la identitat catalana i del que es pot considerar "catalanitat" o, consegüentment, del "cinema català". És especialment interessant perquè és un fet que avui dia ocorre a gran velocitat, i no de manera uniforme: la identitat catalana és entesa de moltes maneres diferents, i totes elles estan sotmeses a un canvi constant que està marcat, en molts casos, pel cinema. Els mitjans audiovisuals són una eina molt efectiva a l'hora d'exportar tota una visió del món o de la sensibilitat humana, inevitablement marcada o ferida per les tradicions heretades i per les històries viscudes, vinguin d'on vinguin.

BIBLIOGRAFIA//

Acadèmia del Cinema Català, Què és, qui som i per què, La Busca edicions, 2009.

BALLÓ, Jordi, ESPELT, Ramon i LORENTE, Joan, Cinema català 1975-1986, Ed. Columna.

Consorti per a la Normalització Lingüística, I cicle de cinema català, 2000.

OLTRA i COSTA, Romà, Seixanta anys de cinema català 1930-1990, Institut del Cinema Català.

ENTREVISTA//

ENTREVISTA A LLUÍS BONET i EULÀLIA IGLESIAS, periodistes i crítics de cinema

Com veu el panorama del cinema català? Quins creu que són els principals punts forts i quines les deficiències?

LLUÍS BONET_

Al meu entendre, un punt fort i molt evident resideix en què, dintre del cinema produït a l'estat espanyol, la creativitat i renovació a partir de noves experiències formals i temàtiques, així com la revitalització de certs gèneres filmics està sorgint de Catalunya. No només en el terreny experimental, sinó també en el cinema de gènere i comercial que ha connectat amb el públic, casos de [REC] o *El orfanato*. Considero que Barcelona ha guanyat la partida a Madrid, cosa que inverteix una tendència que havia sumit el cinema català en una crisi profunda. Tret de notables excepcions, a la factoria madrilenya ara es practica un cinema estilísticament antiquat, clàssic en el pitjor concepte del terme.

EULÀLIA IGLESIAS_

Al contrari del que ha passat en altres disciplines artístiques vehiculades per una llengua, com la literatura o la música pop, el cinema català (sigui parlat en català o no, però en el primer cas encara més) encara no ha aconseguit la normalització desitjada dins de la anormalitat que sempre viurem al nostre país, sobretot a causa d'estar tan lligat al fet industrial. Tanmateix, podem afirmar que el panorama actual del cinema català és un dels més optimistes de la seva història. En cap altre moment, pel·lícules catalanes (i, sobretot, pel·lícules parlades en català) han tingut tant de ressò internacional com aquests últims anys ha passat amb les obres d'Albert Serra, J.A. Bayona, Marc Recha, Jaume Balagueró i Paco Plaza, Pere Portabella, Isabel Coixet, Isaki Lacuesta, Manuel Hueriga, Pere Vilà, Christophe Fararnier, Cesc Gay o Daniel Villamediana, entre d'altres. I, fins i tot, podem parlar d'una certa escola catalana de cinema documental que ha marcat tendència, almenys a l'estat espanyol. Un dels principals factors a favor del cinema català és també un dels seus problemes: la manca d'una gran indústria ha permès l'existència d'uns autors que s'han pogut moure amb la llibertat creativa de qui no s'ha de sotmetre a unes expectatives comercials. Això, malauradament, no ha tingut sempre la resposta de públic mínimament desitjable. Per altra banda, podem afirmar que disposem d'autors sobradament preparats per dirigir des d'una molt bona pel·lícula de terror que funciona als Estats Units fins a un film d'autor que rebí els elogis de la crítica internacional.

Què creu que busca avui dia l'espectador en el cinema català?

LLUÍS BONET_

Depèn, òbviament, del tipus d'espectador. Hi ha diferents segments de públic: un cerca en el cinema simple diversió i l'altre iniciatives innovadores, tant en el fons com en la forma. Els hàbits de consum han variat considerablement i el cinema es veu ara en diverses pantalles, incloses les domèstiques del televisor o l'ordinador, no només en la sala fosca. L'espectador vol propostes diverses. Ha d'evitar-se que la burocràcia, la tutela política no imposi regles a la creació fílmica. És important reflectir la realitat i el mestissatge existent al territori. El cinema no es fa per decret, encara que és evident que les ajudes oficials resulten determinants per potenciar la indústria del cinema català.

EULÀLIA IGLESIAS_

Si hi ha espectadors que busquen cinema català, ja em sembla un triomf. No m'atreveixo tampoc a sentenciar què busca un espectador en el cinema català. Puc tenir una mica més clar què no hi troba encara. A part dels èxits comercials merescuts del cinema de gènere exercit per gent com J.A. Bayona o el tàndem Balagueró-Plaza, potser part del públic troba a faltar un tipus de cinema diguem-ne de tercera via, ni massa "d'autor", com seria el cas de molts dels autors citats a la primera resposta, ni tampoc purament comercial. Un cinema com el que exerceix en Cesc Gay i, en certa manera, Ventura Pons. Però precisament en aquests moments hi ha una sèrie de pel·lícules noves (tot just estrenades o a punt d'estrenar) que haurien d'omplir aquest buit: *Petit indi*, de Marc Recha, *Los condenados*, d'Isaki Lacuesta, *Pa negre*, d'Agustí Villaronga o *Caracremada*, de Lluís Galter... Encara que, massa vegades, tinc la sensació que el públic català encara no s'ha adonat que disposem d'un cinema català molt més variat i interessant del que sembla...

ALÍCIA A L'ESPANYA DE LES MERAVELLES

JORDI FELIU, 1977/1978

Catalunya, 86 min

SINOPSI//

Una tarda estiuenca, Alícia s'adorm profundament a prop d'un riu. Quan creu que s'ha despertat, veu l'eròtica figura d'una conilleta negra de formes humanes que fuig precipitadament pel bosc. Tot empaitant-la, recorreà quaranta anys de la història recent d'Espanya: els de la dictadura franquista.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ_ Jordi Feliu

GUIÓ_ Jesús Borràs, Antoni Colomer i Jordi Feliu
sobre una adaptació lliure del conte Alícia al país de les meravelles de Lewis Carroll

FOTOGRAFIA_ Raúl Pérez Cubero

MUNTATGE_ Teresa Alcocer i Guillermo S. Maldonado

MÚSICA_ Joan Pineda

PRODUCCIÓ_ Isabel Fabra, Jordi Feliu

DIRECTOR DE PRODUCCIÓ_ Josep Maria Cunillés

FITXA ARTÍSTICA//

ALÍCIA_ Mireia Ros / Sílvia Aguilar / Montserrat Móstoles / Conxa Bardem

EL JARDINER BAIXET_ Rafael Anglada

CONILLET_ Jennifer Bertrac

CRÍTICA//

“Narraré fets reals, però hi haurà qui dirà que els he inventat”

OVIDI

Aquesta cita del gran poeta romà m'ajuda a introduir l'espectador en aquesta pel·lícula que parlava d'això mateix, de relatar uns fets, de posar-los damunt la taula per reflexionar sobre el que va passar durant quaranta anys de terror, misèria i morts, uns anys durant els quals els vençuts no van poder parlar, als quals es va negar la paraula, van ser condemnats al silenci. Una vegada mort el dictador, el nom del qual no cito perquè és conegut de sobres i també per respecte a les víctimes. Finalment, una grup de realitzadors 'excel·lents van poder parlar obertament del que va passar al país durant aquells anys tan horribles per a la història del nostre país. Un d'ells va ser Jordi Feliu, realitzador català amb una

àmplia trajectòria, primer en el cinema amateur i després com a coguionista i també com a codirector. Feliu es va plantejar una pel·lícula que parlés d'aquesta etapa fosca de la història d'Espanya. Va trobar el seu punt de partida en l'escriptor anglès de l'època victoriana Lewis Carroll i en la seva famosa novel·la Alícia al país de les meravelles, publicada l'any 1865. Que la lògica de l'absurd de què parlava Carroll l'ajudés a posar en evidència l'absurd de la lògica del feixisme. De manera que estem davant un conte per a adults, un món de fauna, de somnis, o més ben dit, de malsons que viu la protagonista, Alícia és un personatge encarnat per tres actrius. Hi ha una Alícia pobra i submissa, una Alícia de classe mitjana, agressiva i rebel, i, finalment, una Alícia rica i burgesa. La protagonista viatja a l'infern d'aquella Espanya de la postguerra, una Espanya de tortures, d'assassinats, de cues de fam i d'estraperlo. És molt significativa la seqüència en què Alícia és perseguida per l'estraperlista per dins un galliner. Continuem aquest viatge de terror i arribem al que, en la meua opinió, és el moment més oníric, més revelador i més inquietant de la pel·lícula: quan la nostra protagonista entra a un mercat del Born buit i desolador on cremen llibres, com la declaració dels drets humans, i on uns escriptors que parlen català, euskera i gallec ploren i criden perquè les seves obres són cosides a gani-vetades per la temible censura que tants van patir en aquells anys. D'aquí passem a una Alícia tremolosa que intenta escapar dels nord-americans i de les multinacionals dins una casa de nines i que, nua, passa per un jardí on uns funcionaris blaus pinten les flors de color blau. Llavors passem al Tibidabo, on un metge crida consignes feixistes mentre puja a una sínia. I així arribem al final d'aquest esperpent, de vegades divertit, de vegades surrealista, d'altres satíric, però sempre implacable. Ens trobem a la plaça de toros, on Espanya, representada pel poder franquista, i l'església, jutgen Alícia pels pecats comesos durant aquells interminables quaranta anys de terror i silenci. Després veurem que, un cop desperta, Alícia és un personatge envellit i cansat que no veu amb optimisme la democràcia que ens espera. Tampoc Feliu l'acaba de veure clara, ja que el seu pla final és una porta que s'obre per mostrar-nos la foscor.

Alícia a l'Espanya de les meravelles és una pel·lícula necessària, contundent, que no té punts intermedis, que agrada o que no agrada.

Feliu es va haver d'esperar mentre preparava i rodava aquesta al·legoria, ja que el dictador ja era mort però el franquisme continuava respirant. Fins al final de la censura, el 1977, no va poder rodar amb completa llibertat. També vull destacar els problemes econòmics que va passar, que no són més que el tipus de censura que sempre hauran de patir els realitzadors compromesos amb els seus temps.

La pel·lícula va fer un recorregut internacional espectacular: va ser seleccionada per la Quinzena de Realitzadors del Festival de Cannes, a Sitges i a Sao Paulo, on va ser premiada, també a París, Nova York i Oporto, entre altres. És possible que pel fet de ser una pel·lícula molt del seu moment, el temps hagi passat factura a les seves imatges, però, personalment, crec que encara es manté com un atac frontal al franquisme i a la injustícia, que visualment és molt imaginativa i que, tot i algunes esquerdes, s'aguantava prou bé.

Per acabar, parlaré del cartell, on es veu una guapíssima Mireia Ros, mig nua, amb les parts nobles censurades i una bandera espanyola al cap que va recórrer el món i que encara ara és digne de menció.

TRES DIES AMB LA FAMÍLIA

MAR COLL, 2009

Catalunya, 85 min

SINOPSI//

Léa ha de viatjar sobtadament a Girona, on el seu avi patern acaba de morir. Allà l'espera la seva família, que pràcticament no ha vist des que se'n va anar a l'estranger. La mort del patriarca dels Vich i Carbó és l'excusa perfecta per enfrontar la convivència entre els seus descendents.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ_ Mar Coll

GUIÓ_ Mar Coll i Valentina Viso

PRODUCTORS EXECUTIUS_ Sergi Casamitjana, Aintza Serra, Lita Roig

MUNTATGE_ Elena Ruiz

MÚSICA_ Maikmaier

FOTOGRAFIA_ Neus Ollé

SO_ Jordi Ribas

PRODUCCIÓ_ Escándalo Films amb la participació de TVE en producció associada amb TVC

FITXA ARTÍSTICA//

LEA_ Nausicaa Bonnín

JOSEP MARIA_ Eduard Fernández

JÖELLE_ Philippine Leroy-Beaulieu

PERE_ Ramon Fontserè

TONI_ Francesc Orella

VIRGINIA_ Amàlia Sancho

MAR_ Aida Oset

MONTSE_ Isabel Rocatti

CRÍTICA//

**“No és la carn i la sang, sinó el cor
el que ens fa pares i fills”**

FRIEDRICH VON SCHILLER

“Tres dies amb la família” o tres dies fingint el que no ets, o simplement, el que no t'agrada ser. Així podríem definir aquest conte fosc de malsons, que viu la nostra protagonista Léa, una jove d'una vintena d'anys que viatja des del seu exili particular de França i deixa enrere una relació de parella en crisi i uns projectes de vida que no semblen convèncer-la, per retrobar-se amb la seva família amb

motiu de la mort del patriarca dels Vich i Carbó, una nissaga que pertany a la burgesia catalana instal·lada a Girona. Allí viurà tres jornades que van des de la vetlla, passant per la missa fins a l'enterrament.

En aquest retrat de tots nosaltres -perquè, en cert sentit, en algun moment de la nostra vida hem tingut una família o la tenim- dins l'embolcall d'una pel·lícula petita i senzilla, hi trobem tota una sèrie de recursos d'una maduresa extraordinària, una pel·lícula plena de mirades furtives, de silencis incòmodes i de moments on regna la quietud en un grup de gent que està més preocupada per ser el que esperen ser que no pas el que són en realitat.

L'artífex d'aquest producte tan bell com inquietant, tan commovedor com demolidor, és la debutant Mar Coll, una barcelonina de vint-i-vuit anys graduada a l'ESCAC, que explica que la idea de la pel·lícula li va venir d'una manera espontània, estimulada per la mort del seu avi.

La directora reflexiona sobre l'arquitectura argumental del seu film: “La pel·lícula no vol ser una resposta, sinó més aviat una foto de família de les que queden als àlbums i que, quan les veus, si t'hi fixes bé, hi pots entreveure tot el que amaguen darrere de cada gest o cada actitud. Una foto de família burgesa i catalana.” (Cines Renoir. Full de sessió. 26/06/08)

Durant aquestes setanta-dues hores, guiats per Léa, anirem coneixent els seus pares, separats, els seus oncles, la seva tia -l'ovella negra de la família que ha escrit un llibre que no deixa tan bé el seu pare com esperaven els seus germans-, i els seus cosins, que es retrobaran a partir dels vells records de la infància.

Es tracta d'un retrat íntimament femení, on les dones semblen més alliberades de tota la hipocresia que envolta els tres germans i que, malgrat tot, fugen de la vetlla del difunt amb traïdoria i premeditació per refugiar-se en un bar i deixar-se dur una estona per la vida mentre beuen, brinden pel vell patriarca mort i ballen al so d'una rumba de Manzanita, que és una versió d'Un ramito de violetas. És un dels pocs instants alliberadors en què la directora ens deixa respirar una mica.

La pel·lícula avança amb aquesta contenció fins al final, on Léa ja no pot aguantar més i explota: la seva catarsi l'allibera una mica, i l'únic consol que rep és el del seu pare, mentre la resta dels comensals reunits a taula la miren un instant i continuen l'àpat, que els sembla més interessant que no pas els sentiments de Léa i, per què no dir-ho, que els seus propis sentiments. Belén Ginart descriu les criatures de Mar Coll com uns “minusvàlids emocionals” (El País, 26/06/08)

Val la pena dir també que el rodatge de la pel·lícula s'ha fet pràcticament seguint les escenes en ordre cronològic, cosa que ajuda a aquest crescendo que marca el fil de la narració.

Abans d'acabar, mereix una menció especial tot el repartiment de la pel·lícula: el pare de Léa -un magnífic Eduard Fernández-, els oncles, la seva mare i, especialment Léa, una adorable, inquietant, perduda i especial Nausicaa Bonnín, que aquí debuta com a protagonista en un paper molt complicat, un excel·lent treball ple de matisos i ben portat. Una pel·lícula de molts debutants i gent molt jove en l'equip tècnic, però que, amb tot, han aconseguit resoldre amb nota el seu objectiu. No vull acabar sense dir els premis que aquest film va obtenir al Festival de Cinema espanyol de Màlaga: “millor direcció” i “millor interpretació” per a Nausicaa Bonnín i Eduard Fernández. Els deixo amb aquesta família que està lluny de ser perfecta, però, n'hi ha alguna que ho sigui?

NEDAR

CARLA SUBIRANA, 2008

Catalunya, 90 min

SINOPSI//

L'avi de la Carla Subirana va ser afusellat i en acabar la Guerra Civil ningú va tornar a saber res d'ell. La pel·lícula proposa un viatge personal que reflexiona sobre la pèrdua de la memòria i la recerca de la pròpia identitat a través de la reconstrucció del passat. Un passat desconegut, un passat que s'escapa, que es perd en el present: un avi afusellat el 1940, una àvia que va morir d'Alzheimer i una mare que pateix la mateixa malaltia. I és que totes les famílies guarden secrets.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ_ Carla Subirana

PRODUCTOR_ Ángeles Hernández

PRODUCCIÓ_ Rosa Bosch i David Matamoros

GUIÓ_ Carla Subirana amb la col·laboració de Núria Villazán

FOTOGRAFIA_ Carles Gusi

MUNTATGE_ Manel Barriere

MÚSICA_ Ricardo Santander

SO_ Ricard Casals i Ferran Costa

CRÍTICA//

“Som la nostra memòria, som aquest museu quimèric de formes inconstants, aquesta pila de miralls trencats”

JORGE LUIS BORGES

Totes les famílies tenen el seu misteri; alguns es perden perquè els que el van viure ja s'han acostumat a no recordar, o s'han mort; d'altres misteris hi són encara, i alguns s'atreixeixen a mirar entre les esclatxes a veure si veuen alguna petita llum i es descobreixen ells mateixos. És aquest el tema que ens ocupa. Carla Subirana, barcelonina nascuda el 1972, es va plantejar una pel·lícula que parlés sobre la memòria del seu avi afusellat, després dels fets que la van dur a abordar no tan sols el fet de recordar, sinó també, i malauradament, l'infortuni de la malaltia d'Alzheimer: el fet d'oblidar.

Plantejada com un viatge, ens portarà des de Barcelona fins a indrets del Pirineu català, com Senterada, Espui, Capdella i Mont-ros, curiosament denominats “la vall Fosca”. Com foscos són molts dels punts als quals s'enfron-

ta la directora. També ens portarà a la Barcelona de la immediata postguerra, a Gavà, i coneixerem Leonor, l'àvia de Carla, la seva mare Anna, la tia Hermínia, l'historiador i antifranquista Abel Paz en un dels moments més aclaraments de la pèrdua de la identitat per part de la gent d'aquest país, la desaparició de la classe obrera. I parlarem amb Joaquim Jordà, autèntic pare espiritual de la directora, i també m'atreviria a dir dels nous talents del documental sorgits a Barcelona, i del màster de la UPF, el qual, per cert, va cursar Carla Subirana.

En paraules de la mateixa Carla, la manera de plantejar la pel·lícula és la següent: “És una narració reflexiva, en primera persona, que imita el deambular de la ment, que va d'una idea a una altra, que associa imatges i idees, i que ho filtra tot a través del sentiment”. (EL Triangle, Barcelona 10/11/08)

Per a ella, “la Guerra Civil representa un fet històric prou important per continuar marcant el nostre present”.

(Segre, Lleida 28/10/08)

Els primers instants de la pel·lícula són del tot clarividents, quan la Carla, enfundada en un vestit de bany, es prepara per nedar i bussejar en la memòria familiar amb l'objectiu de trobar la identitat del seu avi -un home sense rostre- i la seva pròpia. Som passat per ser futur, com deia algú amb molt bon criteri.

Les seves indagacions la conduiran a Juan Arroniz Moreno, anarquista de la FAI que va ser afusellat al Camp de la Bóta -l'actual Parc del Fòrum- el 1940, per haver atracat una sabateria a mà armada. La seva àvia no pot recordar, la malaltia de l'Alzheimer li ho impedeix. A Anna, la seva mare, li diagnostiquen un Alzheimer present. Carla Subirana lluita incansablement contra tots aquests entrebancs i infortunis per poder recuperar la seva pròpia memòria i la dels seus. Una família de dones que han viscut sense la figura de l'home; tres dones, tres generacions i tres actituds: el dolor, l'oblit i la neta que necessita respostes, que es nega a acceptar el món en què viu i lluita per tenir dret a saber i no oblidar, a recordar.

Diari personal de la investigació de la directora -de fet, no podria ser d'una altra manera per la proximitat del tema-, és una elecció que agraim enormement, ja que no hi ha res més íntim que la memòria i identitat pròpies. Tot i que està tractada com un film de cinema negre, la directora es planteja la vida dels seus avis com si fos un film noir en blanc i negre, cinema de ficció dins el documental. Són necessaris tots els recursos a l'abast per projectar una mica de llum sobre la foscor del franquisme. Carla Subirana neda a contracorrent i intenta recuperar la imatge del seu avi, que cada vegada és més borrosa, i així se li presenten més dubtes. Al capdavant, però, això no és recordar ni fer memòria.

Nedar és un exercici de sinceritat, un viatge cap a la nostra memòria, cap a la necessitat de recordar per no oblidar-nos de qui som; “una lliçó d'humanitat” com va dir una espectadora ja gran a la directora. Una pel·lícula necessària per comprendre més bé el món que ens rodeja, i d'aquesta manera, comprendre'ns nosaltres mateixos. La seva pel·lícula és un testimoni, un viatge a la proximitat, als rostres, a les mans, als cossos. La càmera de Subirana entra on no és permès per plantejar dubtes i preguntes que potser no sabem respondre, però ens anima a continuar buscant i a seguir fent-nos preguntes.

CURTMETRATGES DE L'ESCAC I DEL MÀSTER DE DOCUMENTAL DE LA UPF (2008-09)

SWINGERS

Javier Rodríguez Espinosa, 2008
ESCAC / 15 min / Castellà

SINOPSI//

Un carrer allunyat, fosc. Una llum vermella, tènue, i un timbre. Una parella àvida de noves sensacions i experiències, està disposada a tot. Qui no ha pensat alguna vegada a fer-ho? Qui no haurà sentit la mínima curiositat per treure el cap a aquest món morbós i de fantasia sense embuts?

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ_ Javier Rodríguez
GUIÓ_ Javier Rodríguez i Elisabet Mainez

FITXA ARTÍSTICA//

Pablo Rivero, Sandra Mur

PIJAMAS

Elena Trapé, 2008
ESCAC / 15 min / Castellà

SINOPSI//

La família de Marta, una nena de vuit anys, queda molt afectada la nit en què la policia els truca per notificar-los que han trobat l'àvia deambulant pels carrers. A l'hospital, mentre els adults s'intercanvien retrets, l'àvia, que ha perdut la memòria, recupera, als ulls de la seva néta, una cosa molt més important.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ i GUIÓ_ Elena Trapé
FOTOGRAFIA_ Julián Elizalde

FITXA ARTÍSTICA//

Sara Catalán, Carlota Bantulà, Lluïsa Malloï, Albert Pérez, Àurea Márquez, Maria Teresa Ortega

RUNNERS

Marc Reixach, 2008
ESCAC / 17 min / Castellà

SINOPSI//

David es un noi de 16 anys que es nega a acceptar el destí que la vida ha reservat a la seva mare. Per això, intentarà fer tot el que estigui al seu abast per canviar-lo i lluitarà contra el seu entorn i contra el seu pare amb l'única ajuda del seu amic Pedro.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ i GUIÓ_ Marc Reixach
FOTOGRAFIA_ Francesc Olivé

FITXA ARTÍSTICA//

José Luis Tejero, Carlos Aliaga, Marco Aurelio González

CON LA BOMBONA A CUESTAS

Iban del Campo i Elena Marí, 2008
UPF / 28 min / Panjabí, castellà i català, amb subtítols en castellà

SINOPSI//

Mohamed Ramzam és un pakistanès que es guanya la vida repartint butà pel barri del Raval des que va arribar a Barcelona, l'any 1990. A pesar que no té cap sou i que viu només de les propines, ha aconseguit fer venir la seva dona i els seus tres fills des del Pakistan, i viuen en un magatzem habilitat al cor del Raval.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ i GUIÓ_ Iban del Campo i Elena Marí

L'AVI DE LA CÀMERA

Jaume Ballús i Neus Ballús, 2008
UPF / 27 min / Català

SINOPSI//

En Jaume té vuitanta-un anys. En fa dos que va comprar una petita càmera digital, i des de llavors ha descobert que amb la càmera pot explicar moltes coses a la seva néta. Es tracta d'un retrat de família que comença amb la passió de l'avi per filmar-ho tot, però té alguns problemes tècnics...

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ i GUIÓ_ Neus Ballús
FOTOGRAFIA_ Neus Ballús

FITXA ARTÍSTICA//

Jaume Ballús

EL SOMNI

CHRISTOPHE FARNARIER, 2008

Catalunya, 77 min

SINOPSI//

Des de la nit dels temps, un home camina davant el seu ramat al ritme de les estacions. El pastor transhumant pertany al nostre imaginari col·lectiu. Joan "el pipa" és un dels últims representants d'una tradició mil·lenària. L'acompanyem al llarg del seu darrer viatge cap al Pirineu català.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ_ Christophe Farnarier

GUIÓ_ Roger Biosca i Christophe Farnarier

MUNTATGE_ Sergi Dies

FOTOGRAFIA_ Christophe Farnarier

PRODUCCIÓ_ Eddie Saeta i Televisió de Catalunya

CRÍTICA//

"Produeix una tristesa immensa pensar que la natura parla mentre el gènere humà no escolta"

VICTOR HUGO

"Creiem que la capacitat del cinema per mirar al seu voltant, per observar i per seleccionar els esdeveniments de la vida real pot permetre una forma d'art vital i nova"

JOHN GRIERSON

En la implacable i contundent **The Wild Bunch (Grup Salvaje)**, un poema fílmic que va rodar l'imprescindible Sam Peckinpah el 1968, apareixia, en un moment del film, un William Holden vell, cansat i arrugat, amb els seus companys, davant un automòbil, i se'l mirava com qui mira per última vegada un món que s'ha perdut, que ells són els últims i que desapareixeran amb ell. Aquesta va ser una de les primeres conclusions a què vaig arribar després de veure **El somni** del marsellès establert a Banyoles Christophe Farnarier, per cert, un dels directors com Albert Serra i Isaki Lacuesta.

El retrat íntim i personal que ens mostra Farnarier sobre Joan "el pipa", un pastor d'ovelles d'uns setanta anys, dels que fa més de mig segle que es dedica a aquest noble ofici, veí de Sant Esteve de Guialbes, al Pla de l'Estany, ens convida a la que serà la seva última transhumància des de la seva terra de l'Empordà fins a les pastures del

Ripollès, mentre guia el seu ramat compost per més de 800 ovelles amb la companyia del seu gos i un ajudant. La idea de Farnarier era la d'evocar tant la bellesa de la natura com la fragilitat de l'ésser humà en l'entorn en què es mou" (**ABC, 16/08/08**). Els seus referents són els antics retrats pictòrics que situaven el retratat en primer pla i mostraven, al fons, la societat del seu temps, en aquest cas, el seu entorn natural.

"El pipa" ens guia en aquest viatge i nosaltres l'acompanyem a través de la càmera de Farnarier -ell constitueix tot l'equip-; la càmera és una ovel·la més, retrata el que va succeint, tot el que el director no va poder enregistrar no surt a la pel·lícula; de fet, la primera càmera que duia es va trencar i va haver de ser substituïda per una altra. Dia rere dia, caminem, suem, ens taquem i pugem la muntanya, fent camí amb "El pipa", amb el seu català gironí, tan autèntic com la seva vida i el seu ofici. Escoltem les seves reflexions sobre la vida en general i, en particular, sobre la guerra de l'Irak, el canvi climàtic, les carreteres asfaltades, el bestiar que es transporta en camions, les tanques per encerclar les vaques de les quals renega, perquè fan malbé la muntanya.

El vell pastor transmet l'amor per la vida senzilla i per la natura amb molt d'humor. Resignat al progrés, que alguns entenen que és asfaltar els camins de tota la vida perquè uns quants han decidit que amb les segones residències es poden treure molts diners, i fer vies del tren que destrossen la natura que és immortal des que el temps és temps, però l'allau de "modernitat" la canviarà per sempre, i així com un efecte implacable s'emportarà tots els que són com el pastor i que viuen en consonància amb la natura i els seus ritmes ancestrals.

Farnarier ens convida a assistir al seu viatge elegíac, amb una actitud d'observador sense caure en el simplisme, tal com explica Eulàlia Iglesias: "El somni no cau ni en idealitzacions rousseauianes ni en catastrofismes neoeocoligistes. Però transmet aquest moment inaprehensible en què un món comença a quedar-se sense llum, el moment del crepuscle". (**El Público, 31/10/08**)

Joan "El Pipa", un personatge que sembla un arbre més d'aquest entorn, em recorda un altre personatge, Anastasio Otxoa, que primer va documentar Montxo Armendáriz a **Carboneros de Navarra** (1981), i després va convertir-lo a la ficció a **Tasio** (1984), un home que vivia a la muntanya lliurement i d'acord amb els seus principis. Persones que han nascut, viscut, i moriran en el seu entorn.

"El pipa" relata que ell, on és feliç, és a la seva muntanya, que està a punt de desaparèixer per la llei dels que viuen a les ciutats, que posen totes les muntanyes al mateix sac quan cada una té les seves pròpies necessitats, segons explica el vell pastor.

Un moment impressionant i lúdic, que exemplifica i fa necessari tot aquest tipus d'aventures, no solament fílmiques sinó també personals, és quan Joan "El pipa" i el seu ajudant dormen sota un arbre i tot el ramat d'ovelles està al costat seu vetllant els seus protectors. La càmera de Farnarier se situa en el punt just per descriure tota la bellesa de les imatges i del silenci, que només trenquen les lleis de la natura.

Un any després del viatge, amb saviesa i bon criteri, Farnarier va tornar a filmar el pastor mentre duia sis ovelles a l'escorxador: ara ens trobem davant d'una altra persona, està trist i arrossega sis animals a l'escorxador. I quan el cineasta li pregunta com se sent, li contesta: "Ni bé ni malament".

LA TERRA HABITADA

Anna Sanmartí, 2009

Catalunya, 71 min

SINOPSI//

Comença el viatge. Enrere queda una acumulació de sons i d'imatges on les coses perden el nom. Un tren ens porta lluny. A Mongòlia. Pel camí, rostres desconeguts, noves melodies, gestos que es confonen amb el paisatge. Trobar-se en una terra estranya, moure's amb ella. A cada pas, el nostre destí s'esvaeix i ens empeny a seguir, tot desvetllant el sentit que sempre ha estat allà, que emergeix en el simple existir: una terra que despulant-se s'omple d'ella mateixa i ens habita. I des d'aquí, potser, recuperar aquell indret des d'on tornar a mirar.

FITXA TÈCNICA//

GUIÓ I DIRECCIÓ_ Anna Sanmartí

PRODUCCIÓ_ Marta Andreu

FOTOGRAFIA_ Pau Mirabet

SO DIRECTE I MUNTATGE_ Vep Culleré

MESCLES_ Alejandro Castillo

POSTPRODUCCIÓ D'IMATGE_ Miquel Teixidó

PRODUCTORES_ Drimtime Entertainment BCN, Estudi Playtime, Televisió de Catalunya

FITXA ARTÍSTICA//

Gregor Khittl, Boris, Chinbaa, Patum, Irtné, Piombolá, Orswaa, Komb, Ganzore, Suren, Tungaa, Enkhbayar, Buyan Togtoh, Gombo Tsendelee, Maamaa, Gambiaa, Purevee, Odbayar, Mankhtsetseg, Ir Solongo, Tsoghuu, Tzolmon, Sanjaa, Monhzul, Otgonjargal, Batsuur, Iatjargal

CRÍTICA//

La terra habitada, òpera prima d'Anna Sanmartí, rendeix molts tributs i, alhora, és absolutament distinta i pròpia. Pròpia d'Anna Sanmartí, que aporta la mirada -construïda o no, tant se val -pròpia dels subjectes, dels objectes, la terra que s'apropia de l'espai cinematogràfic i captiva la càmera; pròpia del viatger protagonista que ens acompanya i, finalment, pròpia dels espectadors que adopten els ulls (i les orelles) de la càmera i s'hi abandonen. Els tributs comencen pels paisatges de la Mongòlia rural. Les immenses pastures, les tonalitats del dia, els rostres i els moviments quotidians. Els segueix la presència invisible dels documentalistes clàssics: Flaherty, Grierson i, d'una manera més sublimada, fins i tot l'home de la càmera-ull, Dziga Vertov. O l'estela igualment oculta de realitzadors més propers en el temps com Agnès Varda. Qui conegui **Urga**, el film que Nikita Mikhalkov va fer a Mongòlia el 1991, tampoc no podrà evitar recordar-lo, i tenyir aquesta pel·lícula amb la patina de sensacions i tendreses que la pel·lícula desper-tava per la vida nòmada d'aquest territori mig oblidat, al sud del que fou la Unió Soviètica.

La terra habitada és un documental a mig camí entre l'observació i la interacció. Un documental dels qualificats de "cinema directe", que flirteja, sense casar-s'hi, amb el cinema verité. L'observador hi és present en forma del viatger que mira i participa en la vida dels mongols, tot compartint les seves rutines i transmetent a la pantalla les imatges i els sons de la seva vida quotidiana. El recorregut del film, que s'endinsa en el país enfilat dalt d'un tren per després reposar llargament a les pastures, transporta els espectadors des de la sorpresa inicial de l'ignot fins a la progressiva familiarització amb l'entorn, i l'enamorament. L'observador es deleix per les escenes que s'ofereixen de manera fortuïta i que es transformen en un poema audiovisual en ser percebudes.

La càmera d'Anna Sanmartí és un ull humà només pretesament fictici. Captura la bellesa dels detalls i el tempo dels moviments dins i fora del quadre. El so del tren marca el ritme de la contemplació en el moment de començar el viatge. En aquest moment, els plans detall de l'interior del vagó troben el contrapunt en els rostres relaxats de les famílies que hi dormen esperant arribar a destinació. Un cop a la muntanya, el tempo ve donat per l'esdevenir no diegètic de la vida quotidiana. El film no intenta reconstruir ni provocar l'acció. No intenta dotar de sentit. No selecciona els moments que fan que la trama de la vida avanci. Es limita a mostrar el present inacabable, en la seva pau, la seva placidesa i la seva rutina aclaparadores.

MÀSCARES

Elisabet Cabeza i Esteve Riambau, 2008
Catalunya, 90 min

SINOPSI//

Josep Ma Pou ha permès que una càmera filmi el procés de preparació de **Su seguro servidor: Orson Welles**, obra original del nord-americà Richard France on es recreen els darrers dies de la vida del genial cineasta Orson Welles. La pel·lícula descriu el procés de creació del personatge des de l'inici fins al dia de l'estrena de l'obra.

FITXA TÈCNICA//

DIRECCIÓ I GUIÓ_ Elisabet Cabeza i Esteve Riambau
INTERVENCIONS_ Josep Ma Pou, Calixte Bieito, Richard France, Jaume Ulle i l'equip del muntatge teatral de: **Su seguro servidor: Orson Welles**
MUNTATGE_ Ernest Blasi
MÚSICA_ Eduardo Arbide
SO_ Albert Manera
FOTOGRAFIA_ David Valldepérez
MUNTATGE_ Ernest Blasi
PRODUCCIÓ_ Antonio Chavarrías

CRÍTICA//

COM HO HAN FET?

Se'ns diu que davant el prestidigitador i l'espectacle teatral, l'espectador, de vegades, astorat, es pregunta: i com ho ha fet? Màgia. També se'ns diu que, davant la projecció cinematogràfica ens podem preguntar, quan ens encisa, i com ho van fer? On és el truc? Aquesta analogia té una mica de trampa, ja que com Josep Ma Pou també confessa,

al cinema sovint també hi ha màgia. En el cas de **Màscares** ens podem fer alhora totes dues preguntes, ja que, en alguns moments, la màgia també alça el vol mentre observem la pel·lícula.

Elisabet Cabeza i Esteve Riambau ens parlen de la creació i de com només aquesta és realment possible des de la passió. Per això, Welles i l'actor que l'interpreta acaben convergint amb tanta força: la passió per crear de Welles ja s'endevina al text de Richard France i, alhora, en tot el procés que ens expliquen els directors, des de l'inici fins al destí final de tota obra teatral: ser representada davant els espectadors.

Al llarg de la pel·lícula, una entrevista -que respira en un pla enfosquit per destacar la intensitat del que ens explica en Josep Ma Pou- ens permet conèixer de primera mà l'experiència vital de l'actor davant el repte d'interpretar un personatge, i com la vida quotidiana i la professional acaben esdevenint un únic fil conductor cap a la consecució de l'objectiu final: crear una interpretació que commogui l'espectador des de l'honestat i l'autenticitat de qui fa de l'esforç, i de la passió per una manera de treballar. Aquesta entrevista, rodada sovint en plans molt curts del rostre de l'actor, finalitza des d'un pla més llunyà, perquè tot ja ha estat dit.

Cabeza i Riambau han gosat introduir-se com a espectadors privilegiats en un espectacle màgic, sense més trucs que els necessaris per poder copsar el miracle de com té lloc quelcom de nou i irreplicable: la creació d'una obra d'art; en aquest cas, un espectacle teatral. Ens ho fan sentir com una cosa viva, que evoluciona constantment, davant qualsevol novetat, un nou vestit, la incorporació de l'escenografia, els canvis en la il·luminació, unes ulleres que es treuen i es posen segons el moment.... A més, de tant en tant, ens col·loquen l'actor davant de miralls, potser perquè juguem a endevinar quan és el personatge i quan és l'actor que l'interpreta.

I un Josep Ma Pou que fa quelcom més que una bona interpretació. Es "despulla" en molt aspectes, fins i tot en alguns de personals. Un actor, en estat de gràcia per la seva sinceritat, que ens confessa que, de vegades, troba el personatge quan s'ajeu al llit, o bé a trenc d'alba.... o bé passejant pels carrers de Barcelona mentre memoritza els textos. Que, fins i tot ens diu que, sovint, la màgia de la creació és un misteri que no es pot preveure i que, si ho intentes, se t'escapa de les mans com aigua de pluja.

El bon cinema procura no utilitzar massa trucs. De fet, així cal fer-ho per construir uns instants de màgia en el fragment de vida que ens ofereix cada pel·lícula. Com en el teatre, en el cinema també els espectadors tanquem el cercle i, almenys per a mi, en aquest cas, els directors aconseguen que en algun moment ens preguntem: i com ho han fet?

Només espero que en Josep Ma Pou s'equivoqui en una cosa, i que la saviesa que donen els anys, la dedicació, l'esforç i la passió supleixin amb escriure les petites inconnuïtats que sovint comporta l'edat.

PROGRAMACIÓ//

Totes les projeccions es faran als cinemes Imperial
(Plaça de l'Imperial, 4)

SESSIÓ 1// DIMARTS 20 D'OCTUBRE

22.00 h **CONFERÈNCIA//**
Situació del cinema català, ara, per Lluís Bonet Mojica
i col·loqui amb el director, després de la pel·lícula

22.30 h **PROJECCIÓ, OBERTURA//**
ALÍCIA A L'ESPANYA DE LES MERAVELLES (1978)
de Jordi Feliu

SESSIÓ 2// DIJOURS 29 D'OCTUBRE

20.00 h **PRESENTACIÓ//**
A càrrec de la directora i l'actor Francesc Orella

20.15 h **PROJECCIÓ, FILM DE GÈNERE//**
TRES DIES AMB LA FAMÍLIA (2009) de Mar Coll

SESSIÓ 3// DIJOURS 29 D'OCTUBRE

22.15 h **PRESENTACIÓ//**
A càrrec de la directora i col·loqui, després de la pel·lícula

22.30 h **PROJECCIÓ, DOCUMENTAL//**
NEDAR (2008) de Carla Subirana

SESSIÓ 4// DIMARTS 3 DE NOVEMBRE

22.00 h **CONFERÈNCIA//**
Planters i tendències, les escoles de Cinema a Catalunya
A càrrec d'Eulàlia Iglesias

22.30 h **PROJECCIÓ, CURTS//**
Curtmetratges de l'ESCAC i del Màster de Documental
de la UPF (2008/2009)

SESSIÓ 5// DIJOURS 12 DE NOVEMBRE

20.00 h **PRESENTACIÓ//**
A càrrec de Lluís Miñarro, productor de la pel·lícula

20.15 h **PROJECCIÓ, DOCUMENTAL//**
EL SOMNI (2008) de Christophe Farnarier

SESSIÓ 6// DIJOURS 12 DE NOVEMBRE

22.15 h **PRESENTACIÓ//**
A càrrec de la directora

22.30 h **PROJECCIÓ, CINEMA D'AUTOR//**
LA TERRA HABITADA (2008) d'Anna Sanmartí

SESSIÓ 7// DIMARTS 17 NOVEMBRE

22.15 h **PRESENTACIÓ//**
Presentació i col·loqui amb els directors

22.30 h **PROJECCIÓ, CLOENDA//**
MÀSCARES (2008) d'Elisabet Cabeza i Esteve Riambau

CREDITS//

REDACCIÓ// J. A. Pérez Guevara, Miquel Forrellad, Magda Costa, Toni Carné, Issac Orenes i M. Jesús Conejo

CORRECCIONS// Margarida Trias i Assessoria lingüística de l'Ajuntament de Sabadell

COORDINACIÓ// Margarida Trias i Miquel Forrellad

DISSENY I MAQUETACIÓ// Marcos Zafra i Week&

FOTOGRAFIA DE PORTADA// Nedar (2008) de Carla Subirana

DISSENY DE LA IMATGE CICLE// La imatge que acompanya el Cicle des de la primera edició-obra del dissenyador Feliu Viaplana-es basa en la popular escultura La font del nano, que està ubicada a la Rambla de Sabadell.

ORGANITZACIÓ//

COORDINACIÓ//

AMB LA COL·LABORACIÓ DE//

AMB EL SUPORT DE//

